

ἡμέραν θέλεις ἀναγκασθῇ νὰ τοῖς δώσης,
ἐν τῇ ζωῇ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, τὸν τελευ-
ταῖον ἀποχαιρετισμόν!

(ἀκολουθεῖ).

Ο ΙΩΣΗΦ ΠΡΙΒΑΤΟΣ ΜΟΛΙΕΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ.

Ὁ Ἰωσήφ Πριβάτος δὲ Μολιέρος, εἰς
τῶν ἀρίστων τῆς ἐποχῆς του φυσικῶν (α),
εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἐργάζεται εἰς τὴν
κλίνην. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ ἀνεψία
καὶ ἡ ὑπηρέτρια αὐτοῦ εἶχον ἐξέλθει, εὐ-
ρίσκετο μόνος εἰς τὸν κοιτῶνά του ἐργα-
ζόμενος. Κλέπτης τις εἰσέρχεται αἴφνης.

— Κύριε, τί ζητεῖτε;

— Τὸ βαλάντιόν σας.

— Τὰ χρήματά μου τὰ ἔχω εἰς τὸν
ἀριστερόν σῦρτην τοῦ γραφείου μου· λάβε-
τα, ἂν θέλῃς, ἀλλὰ πρὸςέξε, σὲ παρακα-
λῶ, νὰ μὴ μετακινήσῃς τὰ χειρόγραφα μου.

Ὁ κλέπτης ἀφοῦ ἔλαβε τὰ χρήματα, ἐ-
ξῆλθεν ἀφήσας τὴν θύραν ἀνοικτήν.

Ἦτο χειμὼν.

— Κύριε, Κύριε, ἔβαλες χεῖρα εἰς τὰ
χειρόγραφα μου;

— Ὁχι.

— Πολὺ καλὰ. Κλείσε λοιπὸν, σὲ πα-
ρακαλῶ, τὴν θύραν.

Ο ΠΙΡΩΝ ΚΑΙ Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ.

Ἐπαίτης τις τυφλὸς εἶχε γράψαι ἐπὶ τῆς
θύρας τῆς καλύβης του στίχους τινὰς, δι' ὧν

ἐζήτηι ἐλεημοσύνην· ἀλλ' οἱ στίχοι αὐτοῦ
ἦσαν ἄθλιοι καὶ δὲν συνεκίνουν ποσῶς τοὺς
διαβάτας. Συνεβούλευσαν αὐτὸν τινὲς νὰ
παρακαλέσῃ τὸν ποιητὴν Πίρωνα νὰ γράψῃ
δι' αὐτὸν δύο ἢ τρεῖς στίχους.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ διέβαιναν ἐκεῖθεν ὁ Πί-
ρων, εἰπέ τις πρὸς τὸν ἐπαίτην, ἰδοὺ ὁ
Πίρων διέρχεται· τότε ὁ τυφλὸς ἐξέφρασε
πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν του.

— Εὐχαρίστως, συνάδελφε, ἀπεκρίθη
ὁ Πίρων· θὰ πασχίσω νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ὁ Πίρων ἐνεχεί-
ρισε πρὸς τὸν ἐπαίτην τοὺς ἐξῆς ἐξ ἑξήκοντος.

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα κ' εἰς τὴν χριστιαν-
οσύνην

Δότε μοι, σὰς παρακαλῶ, μίαν ἐλεημοσύνην.

Ὁ δυστυχὴς ποῦ ἐρχεται τὴν χάριν νὰ ζη-
τήσῃ

Εἶναι τυφλὸς, δὲν δύναται ποσῶς νὰ σὰς
γνωρίσῃ.

Ἀλλὰ ὁ ὕψιστος Θεὸς ποῦ βλέπει καὶ γνωρίζει
τὴν ἐλεημοσύνην σας χιλιάκις σὰς χαρίζει.

Ο ΣΤΕΡΝ ΕΙΣ ΟΔΟΠΟΡΙΑΝ.

Οἰκογενειακὰ ὑποθέσεις εἶχον ἀναγκάσει
τὸν Στέρν, τὸν πνευματώδη συγγραφέα τοῦ
Τριστάμου Σάνδου καὶ τοῦ Αἰσθηματικοῦ Ταξειδίου (α) νὰ ὑ-
πάγῃ εἰς Cambridge-Shire οὐ μακρὰν τῆς
κωμοπόλεως Newmarket.

Ὁ Στέρν ἐταξείδευσεν ὡς φιλόσοφος· ἐντὸς
μικροῦ δισσακίου εὗρισκοντο πάντα τὰ διὰ

(α) Ὁ Στέρν ἐγεννήθη εἰς Κλομμέλην τῆς Ἰρλαν-
δίας τὸ 1713, ἀπέθανε τὸ 1768· ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀγγ-
λικανικὸν κλήρον. Συνέγραψε τὸν Τριστάμον
Σάνδου, σύγγραμμα προτύπων καὶ καινοφανῆς.
τὸ Αἰσθηματικὸν Ταξείδιον, καὶ τινὰς
Ῥομυλίας. Σ. Μ.

(α) Οὗτος ἐγεννήθη εἰς Τεράσκο πλησίον τοῦ
Ῥοδανῶ ποταμοῦ, τὸ 1677. ἀπέθανε τὸ 1742. ἦν
μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ καθηγη-
τὴς τῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Γαλλίας.

ταξίδιον ἀναγκαῖα· περιφρονῶν δὲ τὸν ἀνεμὸν καὶ τὸ ψῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου εἶχε λαβεῖν θέσιν ἐπὶ τοῦ ἐπιστεγάσματος τῆς ὁδοπορικῆς ἀμάξης· ἐκείθεν ὁ ἐταστὴς τῶν ἡθῶν καὶ τῆς φύσεως ἡδύνατο εὐκόλως νὰ κάμῃ τὰς πνευματώδεις παρατηρήσεις του ἐπὶ τῶν καταλλήλων ἀντικειμένων, τῶν δυναμένων ν' αὐξήσωσι τὸν θησαυρὸν τῆς ἐρασμοῦ αὐτοῦ φιλοσοφίας.

Ἡ ἄμαξα ἔφθασεν εἰς Cambridge καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ξενοδοχείου τῶν Τριῶν βασιλέων, τὸ ὅποιον ἦτο πάντοτε πλήρες ὑπὸ τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Στέρν ἀμέσως ἐγκατέλειπε τὴν θορυβώδη ἐκείνην πόλιν καὶ διὰ τῶν πεδιάδων διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε κατὰ νοῦν νὰ ὑπάγῃ. Ἐπρεπε νὰ βαδίσῃ ἐξ λεύγας, καὶ ὅσω καλὸς περιπατητὴς καὶ ἂν ἦτο, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἡσθάνθη μ' ὅλα ταῦτα τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ νὰ φάγῃ πολὺ.

Ὁ Στέρν μικρὸν τι χωρίον διαβαίνων, ἀνέγνωσε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς θύρας ξενοδοχείου τινος, — « Εἰς τὰ ὅπλα τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Θωμᾶς Δίκσων δέχεται καὶ πεζοὺς καὶ ἵππους. Ἀριστος ζυθος, ῥακὴ τῆς Γαλλίας καὶ ὀρεκτικὰ φαγητὰ εὐρίσκονται εἰς πᾶσαν ὥραν. »

Τὸ ὀρεκτικὸν ἐκεῖνο πρόγραμμα παρεκίνησε τὸν φιλόσοφον νὰ εἰσέλθῃ· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία του, ὅταν εἰσελθὼν εἰς τὸ μαγειρεῖον οὐδὲ πῦρ εὔρε· δύο ἢ τρία τραπέζια κενὰ καὶ οὐδὲν πλέον.

— Δὸς πίστιν εἰς τὰς ἐπιγραφάς! ἐψιθύρισε ὁ φιλόσοφος· φαίνεται ὅτι παντοῦ ὑπάρχει ἡ ἀγυρτεία! καὶ εἰς τὰ χωρίδια ἀκόμη ὧ ματαιότης τῆς ἀνθρωπότητος!

Εἰς τὸν χρότον, ὃν ἔκαμεν ὁ Στέρν, κτυπήσας μὲ τὴν ῥάβδον του ἐπὶ τραπέζης τινος, γυνὴ τις νέα καὶ καθαρὰ ἐνδεδυμένη, ἐξῆλθεν ἐκ πλαγίας τινος θύρας καὶ ἐφάνη ἐνώπιον τοῦ Στέρν.

— Σὺ εἶσαι ὁ ξενοδόχος Κυρία; ἡρώτησεν ὁ Στέρν.

— Μάλιστα Κύριε.
(TOM. Α΄.)

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω, ἡκολούθησεν ὁ φιλόσοφος, λάβε τὴν καλοσύνην νὰ μοὶ δώσης νὰ φάγω· ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ξενοδοχείου σας μὲ παρεκίνησε νὰ εἰσέλθω· ἔχω μεγάλην ὄρεξιν καὶ ὑπερβολικὴν δίψαν.

— Ἄ, Θεέ μου! μυλόρδε, ἀπεκρίθη ἡ ξενοδόχος, ποιήσασα βαθεῖαν ὑπόκλισιν, εἰς κακὴν ὥραν ἦλθατε· οἱ πολλοὶ ξένοι οἱ ἐλθόντες μέχρι τοῦ χωρίου μας ἐξ αἰτίας τῶν ἱπποδρομιῶν τοῦ Newmarket μᾶς ἄφησαν χωρὶς ἄρτον.

— Ὡστε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ, εἰς τὸ ὅποιον ὑπόσχεσθε λαμπερὸν γεῦμα εἰς πᾶσαν ὥραν, δὲν εὐρίσκειται τίποτε διὰ νὰ φάγῃ τις.

— Σχεδὸν μυλόρδε, μ' ὅλα ταῦτα...

— Τοῦτο μεγάλως μὲ δυσαρρεστὲι· δὲν τὸ ἐπερίμενα· ἀλλ' αἱ θλίψεις εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσιν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ χωρὶς νὰ περιμείνω πλειότερον, ἄς ὑπάγω εἰς ἀναζήτησιν ἄλλου ξενοδοχείου.

— Μυλόρδε, δὲν θὰ εὔρητε καλλίτερον ξενοδοχεῖον, εἶπεν ἡ ξενοδόχος· ἂν θέλετε νὰ περιμείνητε δύο μόνον ὥρας, δὲν θὰ τὸ μετανοήσητε ἴσως, ὁ Θωμᾶς Δίκσων ὁ σύζυγός μου θὰ ἐπιστρέψῃ μὲ ζωοτροφίας ἀπὸ τὸ Newmarket.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Στέρν, ὅστις εἶχε βαρυνθεῖν ἀκούῃ συνεχῶς τὸν προσφερόμενον αὐτῷ τίτλον, δὲν εἶμαι λόρδος· ἐκ τῶν πενιχρῶν μου ἐνδυμάτων καὶ τοῦ μικροῦ μου δισσακίου ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ ἐννοήσῃς ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν· παῦσε ὅθεν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοὶ δίδῃς ἐπίθετον, τὸ ὅποιον τιμῶ μὲν μεγάλως, ἀλλὰ δὲν μοὶ κάμνει πολλὴν ἐντύπωσιν ὅταν δὲν συνοδεύηται μὲ πολλὰ προτερήματα καὶ κατ' ἐξοχὴν τοιαῦτα, δυνάμενα νὰ ὠφελήσωσι τὴν ἀνθρωπότητα. Ἄς περιορισθῶμεν εἰς μικρὰ πράγματα. Εἰπέ μοι, τέλος πάντων, ἐμπορεῖς νὰ μοὶ δώσης τίποτε νὰ φάγω; ἄς ἦναι καὶ τὸ χειρότερον φαγητόν· τότε μένω. Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοὶ δώσης; τότε ἀναχωρῶ.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! εἶπεν ἡ ξε-

ναδόχος, ὀνομάζουσα λόρδον τὴν τιμιότητά σας, δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ σὰς προσβάλω· ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εἴσθε λόρδος, μ' ὅλον ὅτι, ἂν καὶ δὲν ἦσθε ἐνδεδυμένος ὡς τοιοῦτος, ἔχετε μ' ὅλα ταῦτα τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὁμιλίαν τῶν λόρδων. Τοῦτο ἐτελείωσεν· ὅσῳ διὰ τὸ δεύτερον, θὰ εὐρεθῇ καμμία εὐκολία. Ἐὰν ἡ τιμιότης σας εὐχαριστεῖται μ' ἐν ἀπλοῦν γεῦμα, γεῦμα, τὸ ὅποιον εἰς ἄλλας περιστάσεις δὲν ἠθέλαμεν ποτὲ τολμήσει νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ὁπλῶν τῆς Ἀγγλίας, τότε τὰ πάντα διορθοῦνται.

— Ὅταν ἔχη οὕτω, εἶπεν ὁ Στέρν, μένω. Τί ἐμπορεῖς λοιπὸν νὰ μοὶ δώσης διὰ νὰ φάγω; ἄς ἰδῶμεν· εἰπέ μοι τί ἔχεις; ἀλλὰ μὴ βραδύνῃς, καθότι ἡ πείνα μου ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα της, καὶ γνωρίζεις ἴσως τὸ ῥητὸν, τὸ ὅποιον λέγει, π ε ι ν α σ μ ε ν η κ ο ι λ ι α ὦ τ α δ ἐ ν ἔ χ ε ι.

— Ἐμπορῶ νὰ σὰς προσφέρω ἓνα λαμπρὸν σφουγγάτον μὲ ὅσα αὐγά θέλετε· ἐν τέταρτον τοῦ βακαλάου, καὶ μίαν πτέρυγα κούρκου, ἡ ὁποία διὰ τὴν λευκότητά της, τὴν τρυφερότητα καὶ τοὺς θρεπτικὸς αὐτῆς χαρακτῆρας ἠδύνατο νὰ τεθῇ εἰς βασιλικὴν τράπεζαν· ὕστερον ἔχω νὰ σὰς δώσω λαμπρὸν τυρὶ τοῦ Σέστερ καὶ λαμπρά καὶ εὐώδη μῆλα, μεγάλα ὡς πορτογάλλια καὶ ζωμερά ὡς λεμόνια.

— Σὲ χαρίζω τὸν βακαλάον σου· δι' αὐτὸ τὸ ψάρι δὲν ἔχω καμμίαν συμπάθειαν. ἑτοίμασόν μοι μόνον τὸ σφουγγάτον ἐκ δώδεκα αὐγῶν, δός μοι τὴν πτέρυγα καὶ τὸ τυρὶ. Διὰ τὸ σφουγγάτον τί θὰ πληρώσω;

— Ἐνα σελίνι. Ἡ τιμιότης σας γνωρίζει· ἴσως ὅτι αὐτὸ τὸ ἔτος δὲν ἐκλώσθησαν πολλοὶ αἱ ὄρνιθες, καὶ ὅτι τὸ βούτυρον πωλεῖται εἰς τὴν διπλάσιαν τιμὴν.

— Αὐτὰ δὲν τὰ ἐγνώριζα· ἄς ἦναι λοιπὸν ἐν σελίνιον διὰ τὸ σφουγγάτον. Πόσα διὰ τὴν πτέρυγα;

— Τρία σελίνια.

— Τρία σελίνια! . . . τρία σελίνια διὰ μίαν πτέρυγα κούρκου! ἀνέκραξεν ὁ Στέρν,

ρίψας μὲ ὀργὴν τὸ δισσάκιόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Σημειώσατε, Κύριέ μου, εἶπεν αὐτῷ ἡ ξενοδόχος, ὅτι ὁ κούρκος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκεν ἡ πτέρυξ αὐτῇ, ἦλθε κατ'εὐθεῖαν ἐκ τῆς Νορμανδίας, ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, ὡς γνωρίζετε, φημιζομένην διὰ τὰ τοιαῦτα αὐτῆς προϊόντα.

— Ὀλίγον φροντίζω περὶ τῆς ἐθνικότητος τοῦ κούρκου σου· ἀλλὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἡ τιμὴ τῆς πτέρυγος τοῦ κούρκου αὐτοῦ μοὶ φαίνεται ὑπερβολικὴ.

— Ἐὰν ἡ τιμιότης σας, ἠκολούθησεν ἡ ξενοδόχος, θέλετε νὰ λάβητε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃτε μαζί μου εἰς τὸν γείτονα Βίλιαμ Ἀργιζῶνα τὸν ὑφαντὴν, θέλετε βεβαιωθῇ ὅτι δὲν σὰς ἀπατᾷ, καθότι ἐκεῖ θὰ ἰδῇτε ἓνα κούρκον ὅμοιον, ἐλθόντα καὶ ἐκεῖνον ἐκ τῆς Γαλλίας, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Βίλιαμ μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ γυρίξῃ τὸ ῥοδάνι. (α)

— Ἀδιαφορῶ περὶ τοῦ συντρόφου τοῦ κούρκου σου, ἀπεκρίθη ὁ Στέρν, καὶ κατὰ τὸ μονόστιχον ποιητοῦ τινός, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζεις Κυρία,

‘Ο ψῆτος ὁ κούρκος εἶναι προτιμώτερος τοῦ ζῶντος.

Τέλος πάντων, σοὶ τὸ ὁμολογῶ, τὸ φαγητὸν αὐτὸ δὲν τὸ σηκώνει τὸ πουγγί μου, καὶ προτιμῶ νὰ μὴ φάγω, παρὰ νὰ δώσω τρία σελίνια· δὲν εἶμαι συνεθισμένος ν' ἀγοράζω τόσον ἀκριβὰ τὴν μεταμέλειαν.

— Ἄς ἦναι δύο σελίνια, εἶπεν ἡ ξενοδόχος, λαβοῦσα ἓκ τινος ὀψοθήκης τὴν περιβόητον πτέρυγα.

— Δίδω ἓνα ἡμισυ σελίνιον, μήτε μίαν πένναν περισσότερον, εἶπεν ὁ Στέρν, εὐχαριστεῖσαι, ἢ ὄχι;

— Ἄς ἦναι, διὰ τὸ χατίρι σας· αὐτὸ τὸ

(α) Εἰς τινὰς τῆς Ἀγγλίας ἐπαρχίας, οἱ τεχνῖται μεταχειρίζονται τοὺς Ἰνδικούς ἀλεκτρούνας εἰς τὸ νὰ στρέψωσι τοὺς τροχοὺς μὲ ἱκανὴν εὐφρίαν. ὁ κύλινδρος, ὃν οὗτοι στρέφουσιν· εἶναι θερμὸς μέχρις 75 βαθμῶν· ὁ δὲ φόβος μὴ καὶ οὕτως τοὺς ἀναγκάζει νὰ στρέψωσι τὸν τροχὸν μετὰ μεγίστης ταχύτητος, διὰ δὲ τῆς στροφῆς τῶν τροχῶν γίνεται ὁ ἀναπηνισμὸς δύο ἢ τριῶν ἰσθμῶν συγχρόνως.

Σ. Μ.

κάνω δια να έρχεσθε συχνά εις τὸ ξενοδοχείον μας. Τί ποτὸν θέλετε;

— Ἐν ποτήριον ζύθου καλοῦ, ἂν ἔχῃς.

— Ἄν ἔχω; ὁ ζύθος μας εἶναι ἐξ ἐκεῖνων, τοὺς ὁποίους πίνουν οἱ ἡγεμόνες, καὶ ὅστις εἰς τὰ καλῆτερα καπηλεῖα τοῦ Λονδίνου πωλεῖται ἐν τέταρτον τοῦ σελινίου. ...

— Καὶ ἐδῶ πόσον τὸν πωλεῖτε; τὴν δέκοψεν ὁ Στέρν.

— Σωστά τρεῖς πέννας.

— Ἄς κουρεύεται. Λοιπὸν Κυρία ξενοδόχε, ἐνοήθημεν ἀρκούντως, νομίζω· τώρα, μὴ βραδύνης νὰ μοὶ τὰ ἐτοιμάσῃς ὅλα αὐτὰ, καθότι εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἐκτεταμένου διαλόγου μας, ἡ πείνα μου ἤρξησεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν.

— Ἀμέσως, ἀμέσως, ἀπεκρίθη ἡ ξενοδόχος, μετὰ ἐν μόλις τέταρτον τῆς ὥρας θὰ ἦναι ὅλα ἐτοιμα, καὶ νὰ ἰδῶμεν τί θὰ εἰπῆτε διὰ τὸ σφουγγάτον μου, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ κάνουν ὅπως τὸ κάνουν ἐγώ, εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου.

Καὶ τῶντι, ἡ σώφρων σύζυγος τοῦ Θωμᾶ Δίκσωνος ἤναψε τοσοῦτω ταχέως πῦρ, τὸ δὲ σφουγγάτον, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς τὸ συμπόσιον τοῦ Βαλθάσαρ, ἠδύνατο νὰ τεθῇ, ἐγένετο τόσῳ λαμπρὸν, ὥστε ἡ εὐωδία του ἐγαργάλλεζε μετὰ ἠδύτητος τοὺς νευρικοὺς κορμύμβους τῆς ὑπερφίας καὶ τὰς ὁσσηρτικὰς αἰσθήσεις τοῦ Στέρν.

Μόλις ὁ φιλόσοφος ἤρχισε νὰ τρώγῃ μετ' ἀπληστίας τὸ σφουγγάτον του, τὸ κάλπασμα ἵππου ἠκούσθη αἶφνης, καὶ μετ' ὀλίγον ἄνθρωπός τις τριακονταετής μόλις, ἐνδεδυμένος πλουσίως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ ἡ ξενοδόχος ἠρρυθρίασεν ἀγνοοῦμεν διατί· καὶ εἶπε πρὸς τὸν νεοελθόντα μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν,

— Ποῖος ἄνεμος σὰς ἔφερεν εἰς τὰ μέρη μας, μυλόρδε; ἐνόμιζα ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν τελευταίων Χριστουγέννων, ἐλησημονήσατε τὸν δρόμον τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὰ ὁ π λ α τ ῆς Ἀ γ γ λ ί α ς.

Ὁ τρόπος καὶ τὸ ὄφος, δι' ὧν ἐλέγχθησαν

ταῦτα ὁμοιάζον μάλλον ἐπίπληξιν· ὁ Στέρν εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἤθελε κάμει ἐν ἑαυτῷ τὰς παρατηρήσεις του, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ὅλος ἀφοσιωμένος εἰς τὸ σφουγγάτον του· μ' ὅλα ταῦτα ὁ τίτλος τοῦ λόρδου προσέβαλε τὴν ἀκοήν του καὶ ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτόν,

— Αὐτὴ ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ μανιωδῶς τοὺς τίτλους· δίδει τὸ ὄνομα μυλόρδος εἰς πάντας τοὺς καλοσδεδυμένους γάτους· εἰς τὸν διάβολον ἢ καπηλικὴν κολακεία!

Ἐν τούτοις ὁ νεοελθὼν ἔλεγε πρὸς τὴν ξενοδόχον,

— Βεβαίως, φιλτάτη Κυρία, εἶμαι ἄξιος ἐπιπλήξεως, διότι σὰς ἐλησημόνησα, ἐγὼ ὁ ἄλλοτε τακτικὸς φοιτητὴς τοῦ ξενοδοχείου σας· ἀλλ' αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις . . . αἱ φροντίδες, ἃς εἶχον διὰ τὴν ἐκλογὴν μου εἰς τὴν βουλὴν, δὲν μοὶ ἔδωκαν τὸν καιρὸν νὰ... μ' ὅλα ταῦτα, φιλτάτη μου, καὶ πάλιν εἶμαι ἄξιος ἐπιπλήξεων. Ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄφες τὴν κακίαν σου καὶ δός μοι νὰ φάγω· ἐρχομαι ἐκ τῆς Newmarket ὅπου ἠναγκάσθην νὰ παρευρεθῶ εἰς τὰ τελευταῖα ἵπποδρόμια, καὶ τώρα ἀποθνήσκω τῆς πείνης· φαντάσου, ἀφοῦ ὁ ἵππος μου ἔχασε τρεῖς φορὰς καὶ μὲ ἐζημίωσε καὶ χιλιάς γινέας, μὲ ἔφερε καὶ ἔως ἐδῶ δύο λεύγας καλπάζων.

— Χιλίας γινέας! δὲν θὰ βάλετε πλέον γινῶσιν! μυλόρδε, εἶπεν ἡ ξενοδόχος, χάνετε πάντοτε εἰς στοιχίματα τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰσοδημάτων σας· ἐφέτος πάλιν ἕνεκα τῆς βουλευτικῆς θέσεως καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃτε καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν σας ὡς βαρονέτος, πόσα θὰ ἐξοδεύσῃτε!

— Τί νὰ γίνῃ, φιλτάτη Κυρία Δίκσων! αὐτὰ δὲν ἐμπορῶ νὰ τ' ἀποφύγω καθὼς ἄγγλος· ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ οὐσιωδέστερον· δός μοι κἄτι νὰ φάγω διότι δὲν ἀντέχω πλέον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μυλόρδε, ἡ κακὴ σας τύχη σήμερον σὰς ἔβαλες τὸ μᾶτι· καὶ βλέπω ὅτι καὶ εἰς τὸ φαγητὸν εἰσθε ἀτυχής· δυστυχῶς δὲν μᾶς ἔμεινε τίποτε·

μίαν μόνην πτεροῦγα τοῦ κούρκου εἶχα, ἀλλ' ὁ Κύριος οὗτος, προσέθηκεν ἡ ξενοδόχος, δεικνύουσα τὸν Στέρν, τὴν ἐπῆρε διὰ λογαριασμόν του.

— Ἄ! μὰ τὸν Θεόν, ἔχεις δίκαιον, Κυρία Δίκων, σήμερον ἡ ἀτυχία μου εἶναι μεγάλη· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ὁ κύριος οὗτος ἔχει ἐνώπιόν του ἓνα τρομερὸν σφουγγάτον· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δώσῃ τὴν πτέρυγα εἰς ἐμέ;

— Ζητήσατέ την, εἶπεν αὐτῷ μειδιῶσα ἡ ξενοδόχος, τῆς ὁποίας ἡ γυναικεία πονηρία δὲν ἤθελεν ἴσως δυσαρεστηθῇ, ἂν ἐλάμβανε μικράν ἐκδίκησιν ἕνεκα τῆς ἀπιστίας τοῦ λόρδου.

— Κύριε, εἶπεν ὁ λόρδος, προχωρῶν βήματά τινα πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ Στέρν, βλέπω μὲ εὐχαρίστησίν μου ὅτι κάμνετε μεγάλην τιμὴν εἰς τὸ ὑπέρογκον αὐτὸ σφουγγάτον. Νομίζω, ὅτι ἡ πτέρυξ αὕτη δὲν θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ· θέλετε νὰ μοὶ τὴν παραχωρήσῃτε ἀντὶ μιᾶς γυνέας, ἣν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προσφέρω;

Καὶ ὁ λόρδος ἐξήγαγε συγχρόνως ἐκ τοῦ θηλακίου του μίαν γυνεάν, ἣν ἔδειξε πρὸς τὸν Στέρν. Ὁ Στέρν κατ' ἀρχὰς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἠνώνησεν, ἀλλὰ τοῦ λόρδου ἐπαναλαβόντος τὴν πρότασίν του,

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Στέρν, θέσας τὴν περόνην αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰμαι πάντοτε κωφὸς εἰς προτάσεις, αἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς συμφωνίας ἢ πωλήσεις· ὅσπν ὀλίγην διάθεσιν ἔχω νὰ πωλῶ τὴν ἀγνότητα τῆς συνειδήσεώς μου, τοσαύτην ἔχω εἰς τὸ νὰ πωλῶ καὶ τὰς παρηγορίας τοῦ στομάχου μου· δὲν θὰ σᾶς κακοφανῇ ὅθεν ἂν δὲν δέχομαι τὸ ἀργύριόν σας καὶ ἂν κρατήσω δι' ἐμέ τὴν πτέρυγα ταύτην, μὴ ὅλα ταῦτα....

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, κοράσιόν τι πενιχρῶς μὲν ἐνδεδυμένον, ἀλλ' ἐκ τῆς γλυκειάς αὐτοῦ φωνῆς καὶ τῶν διακεκριμένων τρόπων του φαινόμενον ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν μεσαιάν τῆς κοινωνίας τάξιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Καλὴ Κυρία Δίκων, εἶπε πρὸς τὴν

ξενοδόχον, ἡ μήτηρ μου μᾶς ἔκαμεν ἓνα ἀκόμη ἀδελφάκι καὶ ὑπέφερε πολὺ· ὁ πατήρ μου μ' ἔστειλε νὰ σᾶς παρακαλέσω ἂν θέλητε νὰ μοὶ δώσητε ἐπὶ πιστώσει ἕως τὸ ἐρχόμενον σάββατον κανένα πουλί, ὥστε νὰ ἐμπορέσῃ ἡ μήτηρ μου νὰ λάβῃ μερικὰς δυνάμεις.

— Φεῦ! μικρά μου Μαρία, ἀπεκρίθη ἡ ξενοδόχος, ἐπεθύμουν νὰ ὑποχρεώσω τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μοὶ ἔμεινε πλέον τίποτε· μάλιστα καὶ οἱ Κύριοι, τοὺς ὁποίους βλέπεις ἐδῶ, φιλονικοῦν τίς ἐκ τῶν δύο νὰ φάγῃ αὐτὴν τὴν πτέρυγα.

— Ἄ! Θεέ μου! εἶπε τὸ δυστυχὲς κοράσιον, ὑψώσαν πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς δεδακρυσμένους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, τί θὰ γίνῃ ἡ καλὴ μου μήτηρ!... Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! συγχωρήσατέ μοι Κυρία Δίκων διότι σᾶς ἠνόχησα.

Ἡ αὐαίσθησία καὶ ἡ ἀγγελικὴ τοῦ κορασίου καρτερία συνεκίνησαν τὸν Στέρν μέχρι δακρύων.

— Κυρία, εἶπε πρὸς τὴν ξενοδόχον, τί νος εἶναι αὐτὸ τὸ καλὸν κοράσιον;

— Εἶναι ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ ἐφημερίου μας, Κύριε, ἐνὸς ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὅστις εἶναι καὶ τοῦ ἰωβ πτωχότερος, διότι ἡ πτωχὴ του ἐνορία δὲν τῷ παρέχει ἀρκετὰ εἰσοδήματα διὰ νὰ ἐμπορέσῃ νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του. Εἶχεν ἕξ τέκνα, ὁ Θεὸς τῷ ἔδωκε καὶ ἑβδόμον, διὰ τοῦτο ἔστειλε τὴν κόρην του διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἤμπορῶ νὰ τῷ στείλω κανένα τρυφερὸν φαγητὸν διὰ τὴν πάσχουσαν σύζυγόν του. Πόσον λυποῦμαι διότι δὲν ἤμπορεσα νὰ στείλω τίποτε!

— Μυλόρδε, εἶπεν ὁ Στέρν, ἡ πτέρυξ αὕτη ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας ἀμφοτέρων ἡμῶν, ἡ χριστιανικὴ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη ἃς μᾶς κάμῃ ἐκ συμφώνου νὰ προσφέρωμεν αὐτὴν πρὸς τὴν δυστυχὴ πάσχουσαν.

— Εὐχαρίστως, Κύριε, αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὁποίου, ἡ πρὸς τοὺς ἱπποὺς ἀγάπη

δὲν εἶχεν εἰσέτι σβέσει τὴν πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα.

Ἐλαβον καὶ οἱ δύο, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῆς ξενოდόχου, τὴν πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ ἐφημερίου ἄγουσαν ὁδόν.

Ἡ οἰκία τοῦ ἐφημερίου, ὁμοίαζε μᾶλλον καλύβην ἀθιγγάνου ἢ κατοικίαν ἐφημερίου.

Ὁ Στέρν, ἡ ξενοδόχος καὶ ὁ λόρδος εἰσῆλθον. Θλιβερὸν θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἡ λεγὼν ἦτο πλαγιασμένη ἐπὶ καθαράς μὲν ἀλλὰ πενιχρωτάτης κλίνης· τὰ τρία νεώτερα τῶν τέκνων αὐτῆς ἐκοιμῶντο πλησίον τῆς ὑπὸν ἀγγέλου· τὰ λοιπὰ τέσσαρα, ἰστάμενα παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν τῆς, εἶχον τὴν μητέρα αὐτῶν ἐνηγκαλισμένην διὰ τῶν βραχιόνων τῶν. Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος καθήμενος ἡσύχως παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης τῆς φίλης αὐτοῦ συζύγου, ἀνεγίνωσκε μετ' εὐλαθείας, ἴσως ἵνα δώσῃ παραμυθίαν εἰς τὰς ἀγαθὰς ἐκεῖνας ψυχάς, ἴσως καὶ ἵνα διὰ τῆς ἀναγνώσεως καταπραΰνῃ τὴν πείναν τοῦ σώματος αὐτῶν.

Καθ' ἣν στιγμήν οἱ τρεῖς νεοελθόντες εἰσῆλθον, οὗτος ἀνεγίνωσκε τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ Δαυὶδ, «ὁ ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος ὁ Θεὸς διαίωνισε τὴν μνήμην τῶν θαυμάτων αὐτοῦ· ἔδωκε τροφὴν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν».

— Κυρία, εἶπεν ὁ Στέρν πρὸς τὴν λεγὼν, δόσατε τὴν ἄδειαν εἰς τὸν μυλόρδον καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σὰς προσφέρωμεν ἓν μέρος τοῦ λιτοῦ ἡμῶν γεύματος· ἡ τράπεζα ἐνδὸς ταξειδιώτου, καὶ εἰς τὸ λαμπρὸν ἀκόμη ξενοδοχεῖον, εἰς τὰ ὅπλα τῆς Ἀγγλίας, δὲν εἶναι πάντοτε καλῶς ἐφοδιασμένη· θέλετε ὅμως μᾶς συγχωρήσει διὰ τὴν μικρὰν ἡμῶν προσφορὰν χάριν τῶν αἰσθημάτων μας καὶ τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐμπνέει ἡ ἀγαπητὴ ὑμῶν οἰκογένεια.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ἰδίους αὐτῆς ὀφθαλμούς· ἐφάνετο ὅτι διὰ τοῦ βλέμματός ἤθελε νὰ καταφάγῃ τὴν λαμπρὰν πτέρυγα, τὴν ὁποίαν ὡς ἐκ θαύματος ἐνώπιόν τῆς ἔβλεπεν.

Ἀφοῦ ἐζήτησε δι' ἐνὸς βλέμματός τὴν συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐφέλλισε λέξεις τινὰς εὐχαριστήσεως, ἃς ἐπρόφεραν μὲν τὰ χεῖλη, ἀλλ' αἵτινες ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς καρδίας. Ὁ ἐφημέριος νύχαρίστησε τοὺς ξένους ἐκ μέρους τῆς συζύγου του, ἐξέφρασε πρὸς τὸν Στέρν καὶ τὸν σύντροφόν του τὴν ἀξίαν, ἣν ἔδιδεν εἰς τὰ εὐαγγελικὰ ἐκεῖνο ἔργον τῶν.

Ἡ ἐνδιαφέρουσα τῆς συζύγου τοῦ ἐφημερίου θέσις εἶχε βαθεῖως συγκινήσει τὸν φιλόσοφον καὶ τὸν λόρδον· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν εἶχον δακρύσει ἐνώπιον τῆς εὐαγγελικῆς καρτερίας καὶ τῆς εὐγενείας ἐν τῇ πτωχείᾳ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου πατρὸς τῆς οἰκογενείας. Ὁ Στέρν δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του· ὁ νέος λόρδος μᾶλλον δούλος τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ κόσμου προσεπάθει νὰ τὴν μετριάσῃ.

— Αἰδεσιμώτατε, εἶπε πρὸς τὸν ἐφημέριον, αἱ εὐχαριστήσεις σας εἰσι πλείυτεραι ἢ ἡ ἀξία τοῦ δώρου ἡμῶν, ὥστε διὰ τοῦτο δὲν εἴμεθα ὑποχρεοὶ νὰ τὰς δεχθώμεν· ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ζητήσω ἐγὼ χάριν τινά, ἣν, ἂν δεχθῆτε, θέλετε λάβει παρ' ἐμοῦ μεγαλητέρας καὶ δικαίως προσφερομένας εὐχαριστήσεις.

— Ὡ! μυλόρδε, ἀνεφώνησεν ὁ ἐφημέριος, εἰπῆτε, καὶ ἂν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ τὸ νὰ φανῶ εὐάρεστος πρὸς τὴν εὐγενεῖαν σας, θέλω θεωρηθῆ ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

— Ἰδοὺ εἰς δύο λέξεις περὶ τίνος πρόκειται· Ποτὲ δὲν ἐβάπτισα, μοὶ ἐπῆλθε τώρα κατὰ νοῦν νὰ γίνω ὁ ἀνάδοχος ἐνὸς τέκνου καλῆς οἰκογενείας· μοὶ κάμνεται τὴν τιμὴν νὰ με δεχθῆτε ὡς τοιοῦτον διὰ τὸ νεογέννητον τέκνον σας;

— Ἄ! μυλόρδε, ἀνέκραζεν συγχρόνως ὁ ἐφημέριος, ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέσσαρα αὐτοῦ τέκνα.

— Μὲ δέχεσθε; πολὺ καλὰ! ἠκολούθησεν ὁ νέος λόρδος· ἀφοῦ ἔχῃ οὕτω, δότε μοι τὴν ἄδειαν νὰ προσφέρω πρὸς τὸν μέλλοντα ἀναδεκτόν μου μικρά τινα τεμάχια

μετάλλου, τὰ ὁποῖα, διὰ τῆς φροντίδος τῆς μητρός του καὶ τῆς Κυρίας Δίκωνος ἐδῶ παρούσης, θέλουν μεταβληθῇ εἰς τραγήματα καὶ ἄλλα ἀναγκαιοῦντα διὰ τὴν βάπτισιν.

Καὶ πάραυτα ὁ νέος λόρδος ἐκένωσεν ἐπὶ τῶν ἐπιβέβραμμένων σπαργάνων τοῦ βρέφους, τὸ βαλάντιόν του· ἐξήκοντα γινεαὶ διαλάμπουσαι μὲ τὸ πρότυπον τοῦ βασιλέως Γεωργίου διεσκορπίσθησαν ἐπὶ τῆς πενιχοῦς κλίνης, ὅπου ὁ ἀντικατοπτρισμὸς τοῦ χρυσοῦ δὲν εἶχε ποτὲ κατευνάσει τὰς ἀλμυράς τῆς πενίας φροντίδας.

Εἶτα χωρὶς νὰ δώσῃ τὸν καιρὸν εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὸν τὰς εὐχαριστήσεις των, ὁ λόρδος προσέθηκεν,

— Ἡ Κυρία Δίκων μεθ' ὑμῶν ἄς προσδιορίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεως. Ὑγιαίνετε, φίλοι μου, ὑγιαίνετε, τέκνα μου, θὰ σὰς ἐπανίδω.

Καὶ λαβὼν τὸν Στέρν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἐξῆλθε ταχέως ἐκ τοῦ πρεσβυτερίου πρὶν ἢ ὁ ἐφημέριος καὶ τὰ τέκνα του, θαμβωθέντα ἐκ τῆς θέας τοῦ χρυσοῦ, δυνηθῶσι νὰ προσφέρωσι λέξι.

Διευθύνθησαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ὕπλων τῆς Ἀγγλίας.

— Ἐγίνατε αἰτίος, μυλόρδε, νὰ ἴδω τὴν εὐτυχεστέραν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου, εἶπεν ὁ Στέρν, ἔχετε ψυχὴν εὐγενῆ, καὶ προσφέρω τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου διὰ ν' ἀποκτήσω καὶ ἐγὼ μικράν τινα θέσιν εἰς τὴν φιλίαν σας.

— Ἐὰν ἡ πράξις μου αὕτη ᾗται ἀξίεπαινος, ὁ ἔπαινος οὗτος ὀφείλεται πρὸς ὑμᾶς· ἡ γενναία ὑμῶν πρόσκλησις συνήρῃσεν εἰς πάντα.

— Μᾶλλον ἡ ἀγαθὴ ὑμῶν καρδιά! ἐκ τῆς πρὸ ὀλίγου σκηνῆς ἠδυνήθητε βεδχιῶς νὰ ἐξαγάγητε ἰσχυρὰν ἠθικότητα· ἡ συγκίνησις ὑμῶν, τὰ δάκρυα, ἡ εὐτυχία ἡ πληροῦσα κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν καρδιάν σας, σὰς ἐδίδαξαν ὅτι, διὰ τὰς γενναίας ψυχὰς, διὰ τὰς μεγαλοψύχους καρδίας, ὑπάρχουσιν εὐχαριστήσεις ζωηρότε-

ραι ἢ αἱ τῶν ἵπποδρομιῶν καὶ ἄλλων ματαίων διασκεδάσεων. Καταστρέφεται πολ- λάκις ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν τοιούτων πραγμάτων· ἀλλὰ πλουτίζει πάντοτε καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ ὅταν πράττῃ τὸ καλόν.

— Καὶ ἡ κρίσις καὶ ἡ καρδιά μου ἐκ συμφώνου σὰς δικαιοῦσι, Κύριε. — Δύναμαι νὰ μάθω πῶς ὀνομάζεσθε;

— Τινὲς μὲ ὀνομάζουσιν Ἰορίκ, ἀλλὰ κοινῶς μοὶ δίδουσι τὸ ὄνομα Στέρν. ...

— Ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς τοῦ Τριστάμου Σάνδου καὶ τοῦ Ἀσθηματικοῦ ταξιειδίου; ἀνέκραξεν ὁ νέος λόρδος· ἔπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσῃ· αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα ...

— Εἰπῆτε μᾶλλον, τὰ ἔργα τῆς φαντασίας, ὅπου ἡ καρδιά ἔλαβε μεγαλῆτερον μέρος ἢ τὸ πνεῦμα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Στέρν, καθότι, μυλόρδε, δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ φανῶ μῆτε ὡς συγγραφεὺς μῆτε ὡς φιλόσοφος· εἶμαι μόνον φίλος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἀρετῆς.

Εἶχον φθάσει εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου.

— Κύριε Στέρν, εἶπεν αὐτῷ ὁ λόρδος, θὰ μοὶ κάμῃτε τὴν τιμὴν νὰ μὲ συνοδεύσητε μέχρι τῆς ἐπαυλίδος μου, δύο λεύγας μακράν; ἔχω ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας ἕνα λαμπρὸν ἵππον.

— Σὰς ὑπερευχαριστῶ, μυλόρδε, θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ ἐπαναλάβω τὴν ὁρεξίν μου καὶ νὰ τελειώσω τὸ σφουγγάτον μου· ὑμεῖς ἐπιστρέψατε εἰς τὴν κατοικίαν σας, καὶ διὰ νὰ λησμονήσητε τὰς ζημίας, ἄς ὑπέστητε εἰς Newmarket σήμερον, ἐνθυμηθεῖτε ὅτι ἐγίνατε αἰτίος τῆς εὐτυχίας μιᾶς ἐντίμου οἰκογενείας, καὶ ὅτι διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἀπεκτήσατε τὸ σέβας ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου, τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πλησίον σας καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Ἰψίστου, ὅστις ἀμείβει τὸν ἄνθρωπον καὶ δι' ἐν ποτήριον ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐν ὀνόματι ἐκείνου προσφέρει.